Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MACIEJA SZPUNARJA,
predstavljeni 12. januarja 2023 [1]

Zadeva C-513/21 P

DI
proti

Evropski centralni banki

„Pritožba – Osebje Evropske centralne banke (ECB) – Pogoji za zaposlitev – Pristojni organ – Prenos – Disciplinski postopek – Odpoved pritožnikove pogodbe o zaposlitvi – Ničnostna in odškodninska tožba“

I. Uvod

1. DI s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 9. junija 2021, DI/ECB (T-514/19, v nadaljevanju: izpodbijana sodba, EU:T:2021:332), s katero je bila zavrnjena njegova tožba na podlagi člena 270 PDEU in člena 50a Statuta Sodišča Evropske unije, s katero je predlagal, prvič, razglasitev ničnosti sklepov Evropske centralne banke (ECB) z dne 7. maja 2019 o odpovedi njegove pogodbe o zaposlitvi brez odpovednega roka iz disciplinskih razlogov (v nadaljevanju: sklep o odpovedi pogodbe) in z dne 25. junija 2019 o zavrnitvi ponovnega začetka postopka (v nadaljevanju skupaj s sklepom o odpovedi pogodbe: sporna sklepa), drugič, odreditev njegove vrnitve na delovno mesto s 11. majem 2019 in, tretjič, povrnitev nepremoženjske škode, ki mu je domnevno nastala zaradi spornih sklepov in zaradi trajanja disciplinskega postopka.

2. V skladu z zahtevo Sodišča bodo ti sklepni predlogi omejeni na analizo prvega pritožbenega razloga. Ta pritožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava v delu, v katerem je Splošno sodišče zavrnilo tožbeni razlog iz ničnostne tožbe, ki se nanaša na nepristojnost avtorja spornih sklepov.

3. S prvim pritožbenim razlogom pritožnik v bistvu trdi, da bi moral v skladu s predpisi, ki se uporabljajo v obravnavani zadevi, sporna sklepa sprejeti pooblaščenec, ki deluje v imenu pooblastitelja, medtem ko je v obravnavanem primeru ukrepe sprejel sam pooblastitelj. S tem pritožbenim razlogom se Sodišču ponuja priložnost, da preuči sistem pooblastitev v ECB in, splošneje, problematiko prenosa pooblastil znotraj institucije na področju upravljanja kadrov.

[1] Jezik izvirnika: francoščina.

II. Pravni okvir

A. Statut ESCB

4. Protokol (št. 4) o statutu Evropskega sistema centralnih bank (ESCB) in ECB, priložen Pogodbi EU in Pogodbi DEU (v nadaljevanju: Statut ESCB), v členu 12.3 določa:

„Svet ECB sprejme poslovnik, ki določa notranjo organizacijo ECB in njene organe odločanja.“

5. Člen 36.1 Statuta ESCB določa:

„Svet ECB na predlog Izvršilnega odbora določi pogoje za zaposlitev v ECB.“

B. Pogoji za zaposlitev

6. Na podlagi člena 36.1 Statuta ESCB je Svet ECB sprejel Sklep z dne 9. junija 1998 o sprejetju pogojev za zaposlitev osebja Evropske centralne banke, ki je bil spremenjen 31. marca 1999[2]. Člen 44 Pogojev za zaposlitev v različici, ki se uporablja za sporna dejstva (v nadaljevanju: Pogoji za zaposlitev), določa:

„Zoper zaposlene ali nekdanje zaposlene, za katere se uporabljajo ti pogoji za zaposlitev, ki namerno ali zaradi malomarnosti kršijo poklicne obveznosti, je mogoče, odvisno od primera, sprejeti naslednje disciplinske sankcije:

[…]

(ii) Izvršilni odbor lahko poleg tega naloži eno od naslednjih sankcij:

[…]

– odpoved pogodbe o zaposlitvi z odpovednim rokom ali brez njega […];

– popolno ali delno, stalno ali začasno ukinitev pravice zaposlenega, ki je upravičen do starostne pokojnine ali invalidnine, da prejme tako pokojnino ali invalidnino […];

[…]“

C. Poslovnik

7. Na podlagi člena 12.3 Statuta ESCB je Svet ECB sprejel Poslovnik ECB (v nadaljevanju: Poslovnik).

8. Člen 10.2 Poslovnika določa, da vse delovne enote v ECB delujejo pod upravljavskim vodstvom Izvršilnega odbora.

[2] UL 1999, L 125, str. 32.

9. Člen 21 tega poslovnika, naslovljen „Pogoji za zaposlitev“, je v različici, ki je veljala do leta 2004, ki pa od takrat ni bila spremenjena tako, da bi to vplivalo na razlogovanje, predstavljeno v teh sklepnih predlogih, določal:

„21.1 Zaposlitvena razmerja med ECB in njenim osebjem urejajo Pogoji za zaposlitev in Pravila za zaposlene.

21.2. Svet na predlog Izvršilnega odbora odobri in spremeni Pogoje za zaposlitev. Opravi se posvetovanje z Razširjenim svetom v skladu s postopkom iz tega Poslovnika.

21.3 Pogoji za zaposlitev se izvajajo po Pravilih za zaposlene, ki jih sprejme in spremeni Izvršilni odbor.

21.4. Pred sprejetjem novih pogojev za zaposlitev ali novih pravil za zaposlene se opravi posvetovanje s predstavniki zaposlenih. Njihovo mnenje se predloži Svetu ali Izvršilnemu odboru.“

D. Pravila za zaposlene

10. Izvršilni odbor ECB je na podlagi člena 21.3 Poslovnika in člena 9(a) Pogojev za zaposlitev sprejel „European Central Bank Staff Rules“ (v nadaljevanju: Pravila za zaposlene), ki v členu 8.3.17 določajo:

„Glavni koordinator podpornih služb, ki deluje v imenu Izvršilnega odbora, za zaposlene, uvrščene v plačni razred I ali nižji plačni razred, ali Izvršilni odbor za zaposlene, uvrščene v plačni razred, višji od plačnega razreda I, odloči o najprimernejši disciplinski sankciji […].“

III. Dejansko stanje

11. Dejansko stanje je bilo v točkah od 1 do 26 izpodbijane sodbe opisano tako:

„1. Tožeča stranka, DI, se je v [ECB] zaposlila leta 1999 […].

2. Družba, ki upravlja sistem zdravstvenega zavarovanja v ECB (v nadaljevanju: družba A), je z več obvestili, poslanimi med 13. decembrom 2013 in 23. novembrom 2015, to institucijo obvestila o dveh sklopih dejstev. Na eni strani naj bi ji tožeča stranka za povračilo nepravilno predložila račune za fizioterapijo, čeprav naj bi te storitve opravila oseba B, ki je kozmetičarka, na drugi strani pa naj bi zahtevala tudi povračilo stroškov na podlagi ponarejenih lekarniških potrdil o plačilu.

[…]

4. Izvršilni odbor ECB je s sklepom z dne 21. oktobra 2014 odločil, da se tožeča stranka začasno odstrani z delovnega mesta in se ji od novembra 2014 za največ štiri mesece odtegne 30 % osnovne plače. Ta sklep je bil obrazložen z informacijami, ki jih je predložila družba A, ter potrebo po zavarovanju kazenske preiskave in disciplinskega postopka.

[…]

6. Generalni direktorat (GD) ECB za kadrovsko službo, proračun in organizacijo je, potem ko je 3. februarja 2016 zaslišal tožečo stranko, 8. septembra 2016 pripravil ‚poročilo o morebitni kršitvi poklicnih obveznosti' (v nadaljevanju: poročilo št. 1) na podlagi člena 8.3.2 [Pravil za zaposlene]. To poročilo je vsebovalo dva sklopa za tožečo stranko obremenilnih dejstev. Na prvem mestu, tožeča stranka naj bi med 12. novembrom 2009 in 29. septembrom 2014 družbi A predložila 86 računov za fizioterapije, ki jih je oseba B opravila za njeno soprogo, njuna otroka in zanjo, in sicer v znesku 61.490 EUR, od česar naj bi prejela povračilo v znesku 56.041,09 EUR, čeprav naj oseba B ne bi bila fizioterapevtka, ampak kozmetičarka. Na drugem mestu, med februarjem 2009 in septembrom 2013 naj bi prav tako z namenom goljufije družbi A predložila na roko napisana lekarniška potrdila o plačilu v skupnem znesku 21.289,08 EUR, od katerih naj bi ji bilo povrnjenih 19.427,86 EUR.

[…]

8. Glavni koordinator podpornih služb ECB je 18. novembra 2016 ‚v imenu Izvršilnega odbora' zoper tožečo stranko uvedel disciplinski postopek zaradi domnevne kršitve njenih poklicnih obveznosti, v okviru katerega je bilo treba zadevo predložiti disciplinski komisiji, ki ji je predlagal, naj izda mnenje v skladu s členom 8.3.15 Pravil za zaposlene. Ta postopek je bil uveden na podlagi poročila št. 1 ter se je nanašal na dejstva v zvezi z računi za fizioterapijo in lekarniškimi potrdili o plačilih.

9. Disciplinska komisija si je s tožečo stranko izmenjala več dopisov in jo 13. februarja 2017 tudi zaslišala.

10. GD ECB za kadrovsko službo, proračun in organizacijo je 5. septembra 2017 pripravil drugo ‚poročilo o morebitni kršitvi poklicnih obveznosti' v smislu člena 8.3.2 Pravil za zaposlene (v nadaljevanju: poročilo št. 2). To poročilo se je nanašalo na račune za inštrukcije za oba otroka tožeče stranke, za katere je ta v letih 2010, 2012 in 2014 ter znova januarja 2017 zahtevala povračilo na podlagi člena 3.8.4 Pravil za zaposlene. V skladu s tem poročilom je obstajal utemeljen sum, da računi, ki jih je izdala inštruktorica C za inštrukcije, niso pristni in verodostojni.

11. Glavni koordinator podpornih služb se je 19. novembra 2017 ob upoštevanju poročila št. 2 ‚v imenu Izvršilnega odbora' odločil, da se mandat disciplinske komisije razširi na ta dejstva.

[…]

13. Disciplinska komisija je 17. oktobra 2017 zaslišala tožečo stranko in njeno soprogo.

[…]

15. Disciplinska komisija je 11. aprila 2018 podala mnenje. Najprej je menila, da nepristnost računov za fizioterapijo ni dovolj dokazana, da pa je tožeča stranka vedela, da oseba B ni fizioterapevtka, ampak kozmetičarka, oziroma bi se morala vsaj spraševati o njeni usposobljenosti. Dalje, disciplinska komisija je menila, da dejstva, na katerih temeljijo očitki v zvezi s predložitvijo lekarniških potrdil o plačilu in računov za inštrukcije, prav tako niso dovolj dokazana ter da je treba postopek v zvezi s tem končati, vendar s pridržkom, da ga je mogoče znova odpreti, če bi bili predloženi novi dokazi. Ob upoštevanju navedenega je priporočila, naj se tožeči stranki naloži sankcija začasnega znižanja plače za 400 EUR na mesec za obdobje 12 mesecev.

16. Glavni koordinator podpornih služb je tožeči stranki, potem kot je predložila pripombe o mnenju disciplinske komisije z dne 11. aprila 2018, vročil sklep Izvršilnega odbora z dne 10. julija 2018 o tem, da bo v tej zadevi sam izvajal disciplinska pooblastila (v nadaljevanju: sklep z dne 10. julija 2018).

17. Glavni koordinator podpornih služb je nato tožeči stranki vročil osnutek sklepa Izvršilnega odbora o odpovedi pogodbe o zaposlitvi brez odpovednega roka. Temu je sledila izmenjava dopisov.

18. Izvršilni odbor je 7. maja 2019 [s sklepom o odpovedi pogodbe] odločil, da se tožeči stranki odpove pogodba o zaposlitvi brez odpovednega roka.

[…]

25. Tožeča stranka je z dopisom z dne 12. junija 2019 glavnega koordinatorja podpornih služb obvestila o izidu postopka, ki ga je [nacionalni organ] uved[el] v zvezi z računi za inštrukcije, in ECB predlagala, naj ponovno preuči sklep o odpovedi pogodbe.

26. Glavni koordinator podpornih služb je z dopisom z dne 26. junija 2019 tožečo stranko obvestil o sklepu Izvršilnega odbora z dne 25. junija 2019, da ne bo ponovno odprl disciplinskega postopka […].“

IV. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

12. Pritožnik je 18. julija 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil tožbo, s katero je predlagal razglasitev ničnosti spornih sklepov, svojo vrnitev na delovno mesto in povrnitev nepremoženjske škode.

13. Pritožnik je v podporo predlogoma za razglasitev ničnosti navedel devet tožbenih razlogov, ki jih je Splošno sodišče štelo kot deset tožbenih razlogov. Prvi tožbeni razlog se nanaša na nepristojnost avtorja spornih sklepov.

14. V bistvu, kot Splošno sodišče povzema v točkah 43, 44 in 47 izpodbijane sodbe, pritožnik trdi, da bi se bilo treba pred preklicem prenosa pooblastil na glavnega koordinatorja podpornih služb iz sklepa z dne 10. julija 2018 posvetovati s Svetom zaposlenih. Brez takega posvetovanja bi bil ta sklep nepravilen, zato naj bi Izvršilni odbor sklep o odpovedi pogodbe sprejel namesto zakonito pristojnega organa.

15. Natančneje, na prvem mestu, pritožnik je trdil, da so bila s sklepom z dne 10. julija 2018 Pravila za zaposlene spremenjena ter da se je treba v skladu s členom 21 Poslovnika in načelom vzporednosti postopkov o taki spremembi posvetovati s Svetom zaposlenih. Na drugem mestu, pritožnik je trdil, da se – čeprav se je sklep z dne 10. julija 2018 nanašal samo nanj – zaradi možnosti Izvršilnega odbora, da obravnava individualne primere, člen 8.3.17 Pravil za zaposlene ne razume kot dokončna določba, ampak kot določba, ki jo lahko ECB po svoji volji spreminja. V disciplinskih zadevah pa naj bi bili nujno potrebni pravna varnost in javnost. V teh okoliščinah pritožnik meni, da bi bilo posvetovanje s Svetom zaposlenih koristno.

16. Iz razlogov, navedenih v točkah od 44 do 52 izpodbijane sodbe, je Splošno sodišče ta tožbeni razlog zavrnilo kot neutemeljen. Prvič, Splošno sodišče je namreč ugotovilo, da je sklep z dne 10. julija 2018 posamični akt, ki ne povzroči spremembe Pravil za zaposlene, zaradi katere bi se bilo treba zaradi zagotovitve pravne varnosti in javnosti posvetovati s Svetom zaposlenih. Drugič, Splošno sodišče je najprej navedlo, da člen 8.3.17 teh pravil, na podlagi katerega glavni koordinator podpornih služb „v imenu Izvršilnega odbora“ sprejema individualne sklepe o odpovedi pogodbe o zaposlitvi, spada v okvir široke diskrecijske pravice, ki jo imajo institucije Unije na področju notranje organizacije, in da načelo pravne varnosti ne nasprotuje temu, da so odločitve glavnega koordinatorja podpornih služb na tem področju izraz odločitev Izvršilnega odbora, ki je zanje v celoti odgovoren in se mu pravno pripišejo. Dalje, Splošno sodišče je navedlo, da je ta člen objavljen in da je ECB svojo odločitev, da se sklep z dne 10. julija 2018 ne objavi, utemeljila z interesom pritožnika, ki je o tem prejel obvestilo. Nazadnje, Splošno sodišče je navedlo, da poleg tega pritožniku ni bilo odvzeto nobeno jamstvo, saj kolegijsko izvajanje pristojnosti načeloma zagotavlja večje varstvo.

V. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

17. Pritožnik Sodišču predlaga, naj izpodbijano sodbo razveljavi in razglasi ničnost spornih sklepov ter vsekakor ECB naloži plačilo odškodnine za nepremoženjsko škodo, ocenjeno na 20.000 EUR, in vseh stroškov, priglašenih pri Splošnem sodišču in Sodišču.

18. ECB Sodišču predlaga, naj pritožbo v celoti zavrne in pritožniku naloži plačilo stroškov.

VI. Analiza

19. Pritožnik s prvim pritožbenim razlogom izpodbija ugotovitve Splošnega sodišča iz točk od 44 do 52 izpodbijane sodbe.

20. V bistvu je Splošno sodišče menilo, da je Izvršilni odbor na podlagi člena 8.3.17 Pravil za zaposlene pristojen za sprejetje spornih sklepov. Pritožnik trdi, da ni tako, kajti sklep z dne 10. julija 2018 ni vplival na razdelitev pristojnosti v ECB, ker je bil sprejet brez predhodnega posvetovanja s Svetom zaposlenih, in da je bil zato za sprejetje spornih sklepov pristojen samo glavni koordinator podpornih služb.

21. ECB v odgovoru na pritožbo in dupliki izraža dvom o dopustnosti prvega pritožbenega razloga in vsekakor meni, da ni utemeljen.

A. Dopustnost

22. Po mnenju ECB v prvem pritožbenem razlogu niso dovolj natančno opredeljeni deli obrazložitve izpodbijane sodbe, ki se izpodbijajo, in je v njem samo ponovljeno stališče, ki ga je pritožnik navedel pred Splošnim sodiščem.

23. Poleg tega ECB ugotavlja, da iz trditve pritožnika, da so bila s sklepom z dne 10. julija 2018 spremenjena Pravila za zaposlene, ni jasno razvidno, ali se ta trditev nanaša na pravno ali dejansko vprašanje.

24. Natančneje, ECB ugotavlja, da je Splošno sodišče v točkah 45 in 51 izpodbijane sodbe ugotovilo, da „s sklepom z dne 10. julija 2018 člen 8.3.17 Pravil za zaposlene ni razveljavljen“ in da „[ta sklep] ne povzroči spremembe Pravil za zaposlene“. V zvezi s tem ECB trdi, da pritožnik v pritožbi navaja, da so te ugotovitve Splošnega sodišča dejanske okoliščine. Pri tem se ECB sklicuje na odlomek pritožbe, v skladu s katerim „je *dejstvo*, da je bil s sklepom z dne 10. julija 2018 spremenjen člen 8.3.17 Pravil za zaposlene“.[3] ECB izjavlja, da se s to trditvijo strinja, in navaja, da se zato zdi, da je trditev pritožnika, da so bila Pravila za zaposlene spremenjena, nedopustna.

25. Vendar je treba ugotoviti, najprej, da pritožnik v obrazložitvi prvega pritožbenega razloga opredeljuje točke izpodbijane sodbe, ki jih izpodbija, in navaja razloge, iz katerih je po njegovem mnenju v njih napačno uporabljeno pravo. Kot je ponazorjeno v vsebinski analizi zadeve, ki sledi, sta ta vidika dovolj jasna in natančna, da Sodišče lahko odloči o pritožbi.

26. Dalje, prvi pritožbeni razlog se nanaša to, da je Splošno sodišče domnevno napačno uporabilo pravo pri razlagi in uporabi prava Unije, zaradi česar je ugotovilo, da je Izvršilni odbor pristojen za sprejetje spornih sklepov, in zavrnilo tožbeni razlog iz ničnostne tožbe, ki se nanaša na nepristojnost avtorja teh sklepov. V skladu z ustaljeno sodno prakso se v takem primeru pravna vprašanja, obravnavana na prvi stopnji, lahko ponovno obravnavajo v pritožbenem postopku. Če namreč pritožnik pritožbe v tem smislu ne bi mogel utemeljiti z razlogi in trditvami, ki jih je že navedel pred Splošnim sodiščem, bi pritožbeni postopek deloma izgubil smisel.[4]

27. Nazadnje, v nasprotju s tem, kar – kot se zdi – trdi ECB, opredelitev pravne narave upravnega akta in določitev učinkov tega akta spadata med pravna vprašanja. To velja še toliko bolj, če se zaradi tega akta, kot trdi pritožnik, lahko spremenijo pravila, ki se uporabljajo v obravnavanem primeru.

28. Iz tega sledi, da je prvi pritožbeni razlog dopusten.

B. Vsebinska presoja

1. Trditve strank

29. Pritožnik v podporo prvemu pritožbenemu razlogu navaja tri vsebinske trditve, katerih utemeljenost ECB izpodbija.

30. Zaradi umestitve trditev teh strank v kontekst moram navesti, da se je, kot izhaja iz sklepa z dne 10. julija 2018, Izvršilni odbor odločil poseči v postopek, v katerem sta bila izdana sporna sklepa, po eni strani, ker je ta organ odločanja že posegel v ta postopek s sprejetjem sklepa z dne 21. oktobra 2014[5], in po drugi strani zaradi občutljive narave zadeve („sensitivity of the matter“).

[3] Moj poudarek, ki je izraz poudarka ECB v odgovoru na pritožbo.

[4] Glej sodbo z dne 23. novembra 2021, Svet/Hamas (C-833/19 P, EU:C:2021:950, točka 53 in navedena sodna praksa).

[5] Ta sklep je bil sprejet pred ustanovitvijo mesta glavnega koordinatorja podpornih služb ECB. Kot je namreč pritožnik navedel v tožbi pred Splošnim sodiščem, je bilo mesto glavnega koordinatorja podpornih služb ustanovljeno na podlagi sklepa Izvršilnega odbora z dne 4. avgusta 2015 (decision of the European Central Bank of 4 August 2015 amending the European Central Bank Staff Rules as regards the selection and appointment of the Chief Services Officer (ECB/2015/Np18)). Navedeni sklep je v skladu s svojim členom 2 začel veljati šele 1. septembra 2015.

31. V zvezi s tem pritožnik, na prvem mestu, trdi, da je bil s sklepom z dne 10. julija 2018 spremenjen člen 8.3.17 Pravil za zaposlene. Po njegovem mnenju je Izvršilni odbor s tem sklepom želel preklicati pooblastila, prenesena na glavnega koordinatorja podpornih služb, za namene obravnave disciplinskega postopka pritožnika. Priznava, da je ta sprememba zadevala samo njega in jo je s tega vidika mogoče razumeti kot posamični akt. Vendar pritožnik trdi, da je obenem šlo za spremembo splošnega akta, to je Pravil za zaposlene. Zaradi dvojne narave sklepa z dne 10. julija 2018 naj bi bilo potrebno posvetovanje s Svetom zaposlenih.

32. Po mnenju ECB pritožnik člen 8.3.17 Pravil za zaposlene napačno razlaga tako, da se dokončna in nepreklicna pristojnost z Izvršilnega odbora prenese na glavnega koordinatorja podpornih služb, tako da bi moral Izvršilni odbor to določbo spremeniti, če bi želel izvajati to pristojnost. V navedeni določbi naj namreč ne bi bil predpisan „prenos pristojnosti“, zaradi katerega je treba preneseno pristojnost ponovno prevzeti, temveč „pooblastilo“,[6] ker je v besedilu jasno navedeno, da Izvršilni odbor glavnemu koordinatorju podpornih služb ni podelil osebne in torej izključne pristojnosti. Izvršilni odbor naj ne bi spremenil te določbe, temveč naj bi s tem, da je v posamičnem primeru izvajal svojo pristojnost, le uporabil to, kar ta določba vsebuje.

33. Na drugem mestu, pritožnik navaja, da stališče, da lahko Izvršilni odbor za posamičen primer spremeni pravilo iz člena 8.3.17 Pravil za zaposlene in prekliče pristojnosti, dodeljene glavnemu koordinatorju podpornih služb, pomeni, da razdelitev pristojnosti v ECB ni jasno opredeljena, tako da načelo pravne varnosti in pravila dobrega upravljanja niso bila spoštovana. Okoliščina, da je bil pritožnik obveščen o sklepu z dne 10. julija 2018, ne zadošča za popravo tega položaja. Pritožnik ugotavlja, da je v sodbi Kuchta/ECB[7], navedeni v točki 50 izpodbijane sodbe, naložen dvojni pogoj, to je, da je razdelitev pristojnosti v ECB po eni strani jasno opredeljena in po drugi strani objavljena v skladu s predpisi.

34. V zvezi s tem ECB navaja, da glede na besedilo in cilj člena 8.3.17 Pravil za zaposlene dejstvo, da se v določenem primeru Izvršilni odbor odloči izvajati pristojnost, ni nepredvidljivo. V obravnavanem primeru naj bi bila ta odločitev pojasnjena z udeležbo Izvršilnega odbora pri začasni odstranitvi pritožnika in občutljivo naravo zadeve. Taka odločitev naj bi bila nujna tudi, če je glavni koordinator podpornih služb odsoten, zadržan ali obstaja nasprotje interesov. Pritožnikovo stališče naj bi bilo v nasprotju s potrebo po zagotavljanju upravne kontinuitete na splošno.

35. Na tretjem mestu, pritožnik trdi, da je v izpodbijani sodbi napačno uporabljeno pravo v delu, v katerem je Splošno sodišče menilo, da pritožniku ni bilo odvzeto nobeno jamstvo. Priznava, da je kolegijsko odločanje jamstvo za nepristranskost, „ne daje pa vseh jamstev“. V zvezi s tem pritožnik v točki 14 pritožbe trdi, da je že pojasnil, zakaj bi posvetovanje s Svetom zaposlenih „lahko vplivalo“ na njegov položaj, vendar pa teh razlogov v pritožbi ne navede.[8]

[6] ECB se v zvezi s tem sklicuje na sodbi z dne 26. maja 2005 (C-301/02 P, v nadaljevanju: sodba Tralli/ECB, EU:C:2005:306, točka 60) in z dne 22. novembra 2018, Janssen-Cases/Komisija (T-688/16, EU:T:2018:822, točka 31). Po njenem mnenju iz njiju izhaja, da je prenos pristojnosti akt, s katerim se organu, ki prenaša pristojnost, odvzame prenesena pristojnost v korist organa, na katerega jo je prenesel, medtem ko „pooblastilo“ nima takega učinka.

[7] Sodba z dne 9. julija 2008 (F-89/07, EU:F:2008:97).

[8] V zvezi s tem moram ugotoviti, da se pritožnik v točki 10 pritožbe omeji na trditev, da „pravna presoja“, v skladu s katero se Izvršilnemu odboru ni bilo treba posvetovati s Svetom zaposlenih, obveznosti posvetovanja odvzame vsebino in lahko vodi v zlorabe in zlorabe postopkov. Poleg tega se zdi, da je treba točko 14 pritožbe brati v povezavi s točko 7 pritožbe, v kateri pritožnik trdi, da je pojasnil, zakaj je bilo posvetovanje s Svetom zaposlenih v njegovem interesu. Pritožnik v točki 7 pritožbe omenja tudi točko 18 svoje replike pred Splošnim sodiščem, v kateri je trdil, da je bilo v njegovem interesu, da se posvetovanje s Svetom zaposlenih opravi pred „spremembo prenosa pooblastil“.

36. ECB v dupliki ugotavlja, da pritožnik ni navedel, da mu je Izvršilni odbor ob sprejetju sklepa o odpovedi pogodbe dal manj jamstev, in da – tudi če ne bi bil pristojen – to ne bi povzročilo razglasitve ničnosti tega sklepa po samem pravu. V zvezi s tem se ECB sklicuje na sodno prakso Splošnega sodišča, v skladu s katero je sklep, ki ga sprejme organ, ki zaradi neupoštevanja pravil o razdelitvi pooblastil, ki so mu dodeljena, ni pristojen, mogoče razglasiti za ničen le, če je zaradi neupoštevanja navedenih pravil kršeno eno od jamstev, ki so uradnikom priznana na podlagi Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije ali na podlagi pravil dobrega upravljanja kadrov. [9]

2. Presoja

37. Za odločitev o prvem pritožbenem razlogu je treba na prvem mestu ugotoviti, ali je bil v skladu s Pravili za zaposlene Izvršilni odbor pristojen za odločanje o disciplinski sankciji zaposlenih, uvrščenih v plačni razred I ali nižji plačni razred. V ta namen je treba preveriti, ali se je Izvršilni odbor – kot navaja pritožnik v prvi trditvi – na podlagi člena 8.3.17 teh pravil odpovedal delu svojih pooblastil za odločanje in jih prenesel na glavnega koordinatorja podpornih služb ali pa je lahko – kot trdi ECB – sam sprejel sporna sklepa brez udeležbe glavnega koordinatorja podpornih služb. S tem bom obravnaval vprašanje, ali razdelitev pristojnosti v ECB izpolnjuje zahtevi iz sodne prakse v zvezi z jasnostjo („jasno opredeljena“) in preglednostjo („objavljena v skladu s predpisi“), kajti to vprašanje je pritožnik navedel v drugi trditvi v podporo prvemu pritožbenemu razlogu.

38. Samo če bi menili, da Izvršilni odbor ni bil pristojen za sprejetje spornih sklepov, bi bilo na drugem mestu treba preučiti, ali je sklep z dne 10. julija 2018, sprejet brez predhodnega posvetovanja s Svetom zaposlenih, veljavno vplival na razdelitev pristojnosti v ECB v zvezi z disciplinsko sankcijo za zaposlenega, ki jo je Izvršilni odbor sprejel brez udeležbe glavnega koordinatorja podpornih služb.

39. Če bi bil odgovor nikalen, bi bilo na tretjem mestu treba preučiti, ali je treba ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točki 36 teh sklepnih predlogov, sporna sklepa zaradi nepristojnosti nujno razglasiti za nična.

a) Uvodne ugotovitve o prenosih znotraj institucij

40. V pravnem redu Unije ima problematika „prenosa“ pooblastil ali pristojnosti v širšem pomenu besede [10] dolgo zgodovino in sta o njej nastali obsežna sodna praksa in velika zbirka besedil pravne teorije. Sprva so se prizadevanja v sodni praksi in pravni teoriji osredotočila na „prenos“ med institucijami Unije ali z ene od teh institucij na zunanji subjekt. [11]

[9] ECB se v dupliki sklicuje na sodbe z dne 7. februarja 2007, Caló/Komisija (T-118/04 in T-134/04, EU:T:2007:37, točki 67 in 68); z dne 17. novembra 2017, Teeäär/ECB (T-555/16, neobjavljena, EU:T:2017:817, točka 52), in z dne 19. decembra 2019, XG/Komisija (T-504/18, EU:T:2019:883, točka 93).

[10] V pravnem redu Unije ni opredelitve pojma „prenos“ v zvezi s pristojnostmi ali pooblastili, to nalogo je prevzela pravna teorija. Glej v tem smislu, Lenaerts, K., „Regulating the Regulatory Process: ‚Delegation of Powers‘ in the European Community“, *European Law Review*, 1993, 18(1), str. 24. Ker lahko tak prenos obstaja v različnih oblikah in ima različne cilje, mora biti njegova opredelitev, da lahko zajame vse vrste primerov, nujno dovolj široka in splošna.

[11] Glej zlasti sodbo z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast (9/56, EU:C:1958:7).

41. Vendar v obravnavanem primeru ne gre za prenos med institucijami ali na subjekt zunaj ECB. „Prenos“, na katerega se nanaša prvi pritožbeni razlog, ima značaj prenosa znotraj institucije in zadeva sprejetje odločitve v zvezi z osebjem zadevne institucije. Zato se postavlja vprašanje, ali in – če je to primerno – v kolikšnem obsegu se sodna praksa v zvezi s prenosi med institucijami lahko prenese na prenose znotraj institucije.

42. Avtorji pravne teorije ugotavljajo, da je Sodišče za prenose znotraj institucij Unije uporabilo manj strog pristop kot za prenose pooblastil med institucijami,[12] tako da za prenose znotraj institucij samo delno veljajo omejitve in načela, ki se uporabljajo za prenose med institucijami.[13]

43. To je po eni strani mogoče pojasniti z dejstvom, da ima ECB tako kot druge institucije Unije v okviru svoje institucionalne avtonomije široko diskrecijsko pravico pri organizaciji svojih služb, v skladu z nalogami, ki so ji dodeljene.[14] Po drugi strani, kot je pojasnilo Sodišče, razdelitev pooblastil v ECB ne spada na področje uporabe načela institucionalnega ravnotežja.[15]

44. Določba, ki je v središču obravnavane zadeve, to je člen 8.3.17 Pravil za zaposlene, spada v ta okvir.

45. Iz člena 21.3 Poslovnika, ki ga sprejme Svet ECB, namreč izhaja, da se Pogoji za zaposlitev, pri sprejetju katerih prav tako sodeluje Svet ECB, izvajajo v skladu s Pravili za zaposlene, ki jih sprejme Izvršilni odbor.

46. Razdelitev pristojnosti v ECB v zvezi z disciplinskimi ukrepi, kot je določena v členu 8.3.17 Pravil za zaposlene, je posledica odločitve, ki jo je sprejel sam Izvršilni odbor. Pritožnik ne nasprotuje pravici Izvršilnega odbora, da ta svoje pristojnosti prenese na glavnega koordinatorja podpornih služb. Izpodbija pa, nasprotno, razlago te določbe, ki jo je podalo Splošno sodišče, in – natančneje – učinke, ki jih je to pripisalo tej določbi v zvezi s pristojnostjo Izvršilnega odbora, da ta kljub obstoju „prenosa“ na glavnega koordinatorja podpornih služb odloči o disciplinskem ukrepu.

47. Poudariti moram, da se pritožnik in ECB v podporo svojim trditvam sklicujeta zlasti na sodno prakso Splošnega sodišča, v kateri se razlikuje med prenosom pooblastil in prenosom pooblastila za podpis.

48. V sodbah v zvezi s to sodno prakso je Splošno sodišče namreč menilo, da gre za prenos pooblastila za podpis, ki se po mnenju tega sodišča razlikuje od prenosa pooblastil v tem, da pooblastitelj ne prenese svoje pristojnosti na pooblaščenca, če je ta pooblaščen zgolj za to, da v imenu in za račun pooblastitelja pripravlja in podpisuje *instrumentum* odločb, „katerih vsebino določi pooblastitelj“.[16] Splošno sodišče je kot prenos pooblastila za podpis označilo položaj, v katerem je uslužbenec ali uradnik pooblaščen, da „v imenu in pod nadzorom uprave“ sprejme jasno določene upravljavske ali upravne ukrepe.[17] Poleg tega se je sodna praksa Sodišča, na katero

[12] Glej Tridimas, T., „Community Agencies, Competition Law, and ECSB Initiatives on Securities Clearing and Settlement“, *Yearbook of European Law*, 2009, str. 255.

[13] Glej Volpato, A., *Delegation of Powers in the EU Legal System*, Routledge, London, 2022, str. 31.

[14] Glej sodbo z dne 14. oktobra 2004, Pflugradt/ECB (C-409/02 P, EU:C:2004:625, točka 43).

[15] Glej v tem smislu sodbo Tralli/ECB (točka 46).

[16] Glej sodbo z dne 13. julija 2006, Vounakis/Komisija (T-165/04, EU:T:2006:213, točka 45). Glej tudi sklepne predloge generalnega pravobranilca G. Cosmasa v zadevi Le Canne/Komisija (C-10/98 P, EU:C:1999:159, točki 34 et 35).

[17] Glej sodbo z dne 8. septembra 2021, AH/Eurofound (T-52/19, EU:T:2021:537, točka 55).

se opirata ti sodbi Splošnega sodišča, nanašala na položaje, v katerih se je podpisnik „omejil na podpis obvestila o nasprotovanju […], ki ga je predhodno odobril [pristojni organ]“,[18] in je za to „imel navodila“.[19]

49. Vendar v pravnem redu Unije vseh prenosov ni mogoče vedno obravnavati kot prenos pooblastil ali prenos pooblastila za podpis, ki se popolnoma ujema z značilnostmi, opisanimi v sodni praksi Splošnega sodišča, navedeni v točki 48 teh sklepnih predlogov.[20] Čeprav gotovo obstaja določena konvergenca med uporabljenimi rešitvami, imajo namreč institucije Unije široko diskrecijsko pravico, da se organizirajo glede na svoje potrebe.[21]

50. Ta ugotovitev je podprta s sodbo Tralli/ECB,[22] v kateri je Sodišče navedlo, da lahko Izvršilni odbor, ne da bi izgubil svojo normodajno pristojnost, pooblasti svoje člane, da sprejemajo nekatere odločbe v njegovem imenu, kot so posamezne odločbe glede podaljšanja poskusne dobe novega uslužbenca.

51. Seveda bi lahko iz preudarkov Sodišča v zvezi s sistemom pooblastitev, preučenim v sodbi Tralli/ECB, sklepali, da pooblastitelj (Izvršilni odbor) ni izgubil svojega pooblastila za odločanje, čeprav je na pooblaščenca prenesel pravico do nekolikšne diskrecije. Vendar pa – v nasprotju s spornima sklepoma v obravnavani zadevi – odločbe, katere pravilnost je preučilo sodišče Unije v tej sodbi, ni sprejel pooblastitelj, temveč pooblaščenec (podpredsednik ECB).

52. Še pomembneje je, da so se preudarki Sodišča v sodbi Tralli/ECB nanašali na prenos pooblastila z organa pooblastitelja (Izvršilni odbor) na člana tega organa (podpredsednik ECB).[23] S tem je mogoče pojasniti, zakaj se je Sodišče oprlo na svojo sodno prakso, ki izhaja iz sodbe AKZO Chemie in AKZO Chemie UK/Komisija[24], v zvezi s pooblastilom, ki ga je Komisija prenesla na svoje člane, za sprejemanje nekaterih odločitev v njenem imenu. Vendar pa glavni koordinator podpornih služb ni član Izvršilnega odbora.

[18] Glej sodbo z dne 14. julija 1972, Geigy/Komisija (52/69, EU:C:1972:73, točka 5). Glej tudi sodbi z dne 14. julija 1972, Imperial Chemical Industries/Komisija (48/69, EU:C:1972:70, točki 12 in 13), in z dne 17. oktobra 1972, Vereeniging van Cementhandelaren/Komisija (8/72, EU:C:1972:84, točki 11 in 12). V zvezi s to sodno prakso glej tudi Hofmann, H. C. H., Rowe, G. C., Türk, A. H., „Delegation and the European Union Constitutional Framework“, v: *Administrative Law and Policy of the European Union*, Hofmann, H. C. H., (ur.), Oxford University Press, Oxford, 2011, str. 255.

[19] Glej sodbo z dne 17. januarja 1984, VBVB in VBBB/Komisija (43/82 in 63/82, EU:C:1984:9, točka 13).

[20] V tem smislu je seveda res, da se rešitve v pravnem redu Unije vsaj delno zgledujejo po rešitvah iz pravnih redov držav članic. Vendar ne mislim, da je v tej fazi razvoja prava Unije in ob upoštevanju široke diskrecijske pravice, ki jo imajo institucije Unije, katerih naloge so postale specializirane in specifične, potrebno ali celo primerno sklicevanje na nacionalne zakonodaje, da bi opredelili sistem pooblastitev, vzpostavljen s členom 8.3.17 Pravil za zaposlene. Na prvem mestu, nekateri avtorji pravne teorije namreč trdijo (glej zlasti Volpato, A., *Delegation of Powers in the EU Legal System*, Routledge, London, 2022, str. 11), da v pravnih redih držav članic po eni strani pooblastitelj pogosto ohrani svojo pristojnost za sprejemanje odločitev, na katere se nanaša prenos (kar se ne ujema z učinkom, ki ga Splošno sodišče v sodni praksi pripisuje prenosu pooblastil, temveč z njegovim razumevanjem prenosa pooblastila za podpis), in da po drugi strani pooblaščenec ravna v svojem imenu, in ne v imenu pooblastitelja (kar pa se ne ujema z opisom prenosa pooblastila za podpis v sodni praksi Splošnega sodišča, temveč s prenosom pooblastil). Za ponazoritev naj navedem, da se je v francoskem pravu omajalo klasično razlikovanje med prenosom pooblastil in prenosom pooblastila za podpis, tako da je v nekaterih primerih mogoče šteti, da lahko pooblastitelj kljub prenosu disciplinskega pooblastila sprejema odločitve, zajete s tem prenosom. Glej Tusseau, G., „Le juge administratif et la délégation du pouvoir de suspension d'un fonctionnaire: à propos de l'arrêt du Conseil d'État du 22 novembre 2004, Ministre de la jeunesse, de l'éducation nationale et de la recherche c/M. A., req. n° 244515“, *Revue française de droit administratif*, 2005, str. 4 in naslednje. Na drugem mestu, treba je ugotoviti, da je ECB v okviru svoje funkcionalne avtonomije neodvisna od prava držav članic. Glej v tem smislu sodbo z dne 22. oktobra 2002, Pflugradt/ECB (T-178/00 in T-341/00, EU:T:2002:253, točka 48).

[21] To velja še toliko bolj za ECB, ki razpolaga s funkcionalno avtonomijo, kar zadeva predpise, ki se uporabljajo za zaposlene, pri čemer se ti predpisi razlikujejo od pravil, ki se uporabljajo za uradnike in druge uslužbence Unije.

[22] Točki 59 in 60 te sodbe.

[23] V skladu s členom 11.1 Statuta ESCB Izvršilni odbor sestavljajo predsednik, podpredsednik in štirje drugi člani.

[24] Sodba z dne 23. septembra 1986 (5/85, EU:C:1986:328, točka 39).

53. Kljub temu je iz sodbe Tralli/ECB razvidno, da je treba za določitev učinkov, ki jih ima sistem pooblastitev, ki se izvaja znotraj ECB, preučiti okvir tega sistema in način njegovega delovanja.

54. V tem duhu menim, da sodba Tralli/ECB vsebuje koristne ugotovitve v zvezi z značilnostmi „sistema pooblastitve“, ki ne povzroči izgube pooblastil Izvršilnega odbora. V tej sodbi je Sodišče, ne da bi se sklicevalo na pojem „prenos pooblastila za podpis“ in ne da bi pojasnilo, da gre za odločbo, ki jo je pooblastitelj predhodno odobril ali je bila sprejeta po njegovih navodilih, namreč navedlo, da ta „sistem pooblastitve“ ne povzroči, da bi Izvršilni odbor izgubil normodajno pristojnost, da so bile odločbe sprejete v njegovem imenu, da ta za to prevzema polno odgovornost in da se taka pooblastitev omejuje na posamezne odločbe in se v ničemer ne nanaša na splošno ureditev.

55. Predlagam, da se prva trditev, ki jo pritožnik navaja v podporo prvemu pritožbenemu razlogu, preuči ob upoštevanju teh ugotovitev.

b) Pooblastilo za odločanje Izvršilnega odbora kot pooblastitelja

56. Člen 8.3.17 Pravil za zaposlene določa, da Izvršilni odbor odloči o disciplinski sankciji za zaposlene, uvrščene v plačni razred, višji od plačnega razreda I, medtem ko „glavni koordinator podpornih služb, ki deluje v imenu Izvršilnega odbora“, odloči o disciplinski sankciji za zaposlene, uvrščene v plačni razred I ali nižji plačni razred.

57. Skoraj v vseh določbah Pravil za zaposlene, v katerih je omenjen glavni koordinator podpornih služb, je namreč navedeno, da ta deluje v imenu Izvršilnega odbora.[25]

58. V zvezi s tem je treba ugotoviti, na prvem mestu, da ima glavni koordinator v skladu s členom 8.3.17 Pravil za zaposlene diskrecijsko pravico pri določitvi „najprimernejše“ sankcije, kot je zapisano v tej določbi. Vendar deluje v imenu Izvršilnega odbora, ki mora prevzeti odgovornost za take odločitve. Če je v skladu s sistemom pooblastitev, ki ga je določil Izvršilni odbor, ta še vedno odgovoren za individualne sklepe o disciplinskih sankcijah, ob upoštevanju ugotovitev iz sodbe Tralli/ECB ni mogoče meniti, da je Izvršilni odbor s sprejetjem te določbe izgubil svoje pooblastilo za odločanje v zvezi s takimi sankcijami.

59. Na drugem mestu, člen 8.3.2 Pravil za zaposlene določa, da lahko o uvedbi disciplinskega postopka odloči Izvršilni odbor (za zaposlene, uvrščene v plačni razred, višji od plačnega razreda L) ali v njegovem imenu glavni koordinator podpornih služb (za zaposlene, uvrščene v plačni razred L ali nižji plačni razred). Ugotoviti je treba, da mora biti, kadar postopek uvede glavni koordinator podpornih služb, v skladu s to določbo Izvršilni odbor o tem takoj obveščen.

60. Iz tega sklepam, da glavni koordinator podpornih služb, kadar deluje „v imenu Izvršilnega odbora“, ne izvršuje zgolj volje Izvršilnega odbora, ampak sam odloča o ukrepih, ki jih je treba izvesti. Sicer obveznost, da je treba obvestiti Izvršilni odbor, iz člena 8.3.2 Pravil za zaposlene ne bi bila smiselna.

[25] Seveda so med določbami Pravil za zaposlene, v katerih je omenjen glavni koordinator podpornih služb, tudi določbe, ki se nanašajo na njegovo delovanje, ne da bi bilo omenjeno, da deluje v imenu Izvršilnega odbora. Vendar se delovanje, navedeno v teh določbah, razlikuje od delovanja v skladu s členom 8.3.17 Pravil za zaposlene in se ne nanaša na odločitve v zvezi z zaposlenimi. Člen 0.4a.7.7 Pravil za zaposlene v sedanji različici namreč določa, da morajo pooblaščenci, če imajo različna mnenja v zvezi z nasprotjem interesov, zadevo posredovati glavnemu koordinatorju podpornih služb, ki odloči, kateri pooblaščenec je pristojen za obravnavanje zahteve za zaščito pred povračilnimi ukrepi. Podobno člena 2a.11.6.3 in 2a.11.6.4 teh pravil, ne da bi bil v njiju omenjen Izvršilni odbor, določata, da je glavni koordinator podpornih služb pristojen za imenovanje osebe, odgovorne za pripravo poročila o primernosti napredovanja („readiness report“).

61. Seveda obveznost, da je treba Izvršilni odbor obvestiti o ukrepih, ki jih glavni koordinator sprejme v imenu Izvršilnega odbora, v drugih določbah Pravil za zaposlene ni določena. Natančneje, v členu 8.3.17 teh pravil taka obveznost ni izrecno določena.

62. Po mojem mnenju je razlog, iz katerega samo člen 8.3.2 Pravil za zaposlene določa, da je treba Izvršilni odbor takoj obvestiti o odločitvi glavnega koordinatorja, povezan z naravo sistema pooblastitev, vzpostavljenega s členom 8.3.17 teh pravil. Ko je Izvršilni odbor obveščen o uvedbi disciplinskega postopka proti zaposlenemu, uvrščenemu v plačni razred L ali nižji plačni razred, se lahko odloči poseči v ta postopek za odločitev o disciplinski sankciji. Tako kot obveznost, da je treba Izvršilni odbor obvestiti o uvedbi postopka – ki velja za vsak postopek, ki ga uvede glavni koordinator podpornih služb – je torej možnost posega v disciplinski postopek, ki ga uvede glavni koordinator podpornih služb, predvidena v členu 8.3.17 navedenih pravil. Zato Izvršilnemu odboru, da bi uporabil to možnost, ni treba spremeniti teh pravil.

63. Nazadnje, na tretjem mestu, zdi se, da tudi kontekst člena 8.3.17 Pravil za zaposlene podpira razlago, v skladu s katero zaradi sprejetja te določbe Izvršilni odbor ni popolnoma izgubil svojih pooblastil, kajti določba višje stopnje, to je člen 44(ii) Pogojev za zaposlitev, temu kolegijskemu organu pridržuje izrekanje najtežjih sankcij.[26] Poleg tega ugotavljam, da je Izvršilni odbor logiko, po kateri lahko teža sankcije po potrebi vpliva na organ, ki dejansko poseže v disciplinski postopek, ne da bi bilo treba ta pravila spremeniti, že sprejel in se ta logika izraža v drugih določbah, kot je člen 8.3.17. V skladu s členom 8.3.2 navedenih pravil namreč ni treba, da odločitev o uvedbi disciplinskega postopka, če je verjetno, da bo naložena ena od dveh lažjih disciplinskih kazni, sprejme Izvršilni odbor ali glavni koordinator podpornih služb, temveč jo lahko sprejme generalni direktor kadrovske službe ali član Izvršilnega odbora, odvisno od uvrstitve zadevnega zaposlenega v plačni razred.[27]

64. Za zaključek tega dela menim, da sistem pooblastitev, vzpostavljen s členom 8.3.17 Pravil za zaposlene, ni povzročil, da je Izvršilni odbor izgubil vsa pooblastila za odločanje o disciplinskih sankcijah, naloženih zaposlenim, uvrščenim v plačni razred I ali nižji razred. Zato je Splošno sodišče v točki 48 izpodbijane sodbe upravičeno menilo, da s sklepom z dne 10. julija 2018 ni bila spremenjena razdelitev pristojnosti, ki izhaja iz Pravil za zaposlene. Zato prve trditve, ki jo pritožnik navaja v podporo prvemu pritožbenemu razlogu, ni mogoče sprejeti.

65. V teh okoliščinah je zdaj treba preučiti drugo pritožnikovo trditev, in sicer da je tako opredeljena razdelitev pristojnosti v ECB v nasprotju z načelom pravne varnosti in pravili dobrega upravljanja.

c) Jasnost razdelitve pristojnosti v ECB

66. Pritožnik z drugo trditvijo, navedeno za primer, če bi Sodišče potrdilo razlago Splošnega sodišča, da zaradi člena 8.3.17 Pravil za zaposlene Izvršilni odbor ni izgubil pooblastil za odločanje o spornih sklepih, Splošnemu sodišču očita, da je v točkah od 49 do 51 izpodbijane sodbe menilo, da ta razlaga ni v nasprotju z načelom pravne varnosti in pravili dobrega upravljanja.

[26] V skladu s členom 44(i) Pogojev za zaposlitev lahko ena oseba, to je generalni direktor kadrovske službe ali član Izvršilnega odbora, odvisno od uvrstitve zadevnega zaposlenega v plačni razred, sprejme samo dve najlažji sankciji.

[27] V skladu s to določbo lahko odločitev o uvedbi disciplinskega postopka, če je verjetno, da bo naložen disciplinski ukrep pisno opozorilo ali pisni opomin, sprejme generalni direktor kadrovske službe ali njegov namestnik (za zaposlene v plačnih razredih od A do J) oziroma član Izvršilnega odbora, ki mu poroča generalni direktorat za kadrovsko službo (za zaposlene v plačnih razredih od K do L).

67. Pritožnik v podporo tej trditvi navaja, da okoliščina, da je bil obveščen o sklepu z dne 10. julija 2018, ne zadošča, da se zagotovi spoštovanje načela pravne varnosti in pravil dobrega upravljanja. Ob tem navaja, da je Sodišče v sodbi Kuchta/ECB [28] naložilo dva pogoja, to je, da mora biti razdelitev pristojnosti v ECB jasno opredeljena in objavljena v skladu s predpisi.

68. Uvodoma naj spomnim, da v skladu z ustaljeno sodno prakso, kot trdi pritožnik, načelo dobrega upravljanja zahteva, da je razdelitev pristojnosti in pooblastil za podpisovanje v institucijah objavljena in jasno opredeljena. [29] Vendar se zdi, da pritožnik omenja ta pogoja, da bi poudaril, da se je Splošno sodišče izreklo samo o prvem pogoju, ki se nanaša na objavo te pristojnosti, [30] ne pa tudi o drugem, ki se nanaša na njeno opredelitev.

69. Še vedno uvodoma moram opozoriti, da se na podlagi sodbe Teeäär/ECB [31], na katero se sklicuje ECB, lahko zdi, da teh dveh pogojev ni treba preučiti za odločitev o pravilnosti razdelitve pristojnosti in posledično o vprašanju, ali je sporni sklep sprejel pristojni organ odločanja.

70. Pri površnem branju te sodbe se namreč lahko ustvari vtis, da je treba ta pogoja upoštevati šele, ko je dokazano, da sporni sklep ne temelji na ustrezni pristojnosti. S tega vidika bi se uporabljala za ugotovitev, ali je treba ta sklep razglasiti za ničen, ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točki 36 teh sklepnih predlogov, v skladu s katero se zaradi neupoštevanja pravil o razdelitvi pooblastil sklep razglasi za ničen le, če je zaradi neupoštevanja kršeno eno od jamstev, ki so uradnikom priznana na podlagi Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije ali na podlagi pravil dobrega upravljanja kadrov. [32]

71. Vendar se je po eni strani Splošno sodišče v zadevi, v kateri je bila izdana sodba Teeäär/ECB [33], ukvarjalo s posebnim položajem, v katerem je obstajal dvom o avtorju, ki je sprejel sporni sklep. Splošno sodišče zato ni moglo preučiti jasnosti pravil glede pristojnosti avtorja tega sklepa. Po drugi strani v obravnavanem primeru pritožnik trdi, da razdelitev pristojnosti, ki izhaja iz člena 8.3.17 Pravil za zaposlene, kakor ga razlaga Splošno sodišče, ni skladna ne s pravili dobrega upravljanja ne z načelom pravne varnosti, ki je splošno načelo prava Unije, katerega kršitev lahko povzroči ničnost pravnega pravila.

72. V zvezi z načelom pravne varnosti in jasnosti člena 8.3.17 Pravil za zaposlene je Splošno sodišče v točki 49 izpodbijane sodbe navedlo, da to načelo ne nasprotuje temu, da se ta določba razlaga tako, da so odločitve glavnega koordinatorja podpornih služb na tem področju izraz odločitev Izvršilnega odbora, ki je zanje v celoti odgovoren in se mu pravno pripišejo.

[28] Sodba z dne 9. julija 2008 (F-89/07, EU:F:2008:97).

[29] Glej zlasti sodbi z dne 12. marca 2020, QB/ECB (T-215/18, neobjavljena, EU:T:2020:92, točka 142), in z dne 8. septembra 2021, AH/Eurofound (T-52/19, EU:T:2021:537, točka 59).

[30] Vsekakor v zvezi s tem zadostuje ugotovitev, kot je Splošno sodišče navedlo v točki 50 izpodbijane sodbe, da je člen 8.3.17 Pravil za zaposlene objavljen in da je ECB svojo odločitev, da ne objavi sklepa z dne 10. julija 2018, utemeljila z interesom tožeče stranke, da se je ohranil njen ugled v času, ko ni bilo mogoče predvideti končnega izida disciplinskega postopka, pri čemer ni opustila vročitve tega sklepa pritožniku. Poleg tega je Sodišče v sodbi z dne 23. septembra 1986, AKZO Chemie in AKZO Chemie UK/Komisija (5/85, EU:C:1986:328, točka 39), v odgovor na trditev v zvezi z neobjavo sklepa o podelitvi pooblastila znotraj Komisije navedlo, da zaradi neobjave sklepa, s katerim je bilo članu Komisije podeljeno pooblastilo, pritožnicama ni bila odvzeta možnost, da izpodbijata pravilnost tega sklepa in sklepa, ki je bil sprejet na podlagi podeljenega pooblastila.

[31] Sodba z dne 17. novembra 2017 (T-555/16, neobjavljena, EU:T:2017:817, točka 52).

[32] Glej sodbo z dne 17. novembra 2017, Teeäär/ECB (T-555/16, neobjavljena, EU:T:2017:817, točka 52).

[33] Sodba z dne 17. novembra 2017 (T-555/16, neobjavljena, EU:T:2017:817, točka 47).

73. Iz razlogov, ki sem jih navedel za zavrnitev prve pritožnikove trditve,[34] menim, da je člen 8.3.17 Pravil za zaposlene dovolj jasen, da lahko zaposleni razumejo, da so disciplinske sankcije vedno naložene v imenu Izvršilnega odbora, ki je zanje odgovoren, in da lahko Izvršilni odbor po potrebi poseže v disciplinski postopek, da naloži tako sankcijo.[35] V zvezi s tem je treba ugotoviti, da ti razlogi temeljijo na klasičnih smernicah za razlago, to je na jezikovni in sistematični razlagi te določbe.

74. Seveda ima v skladu z razlago člena 8.3.17 Pravil za zaposlene, ki jo je podalo Splošno sodišče, Izvršilni odbor diskrecijsko pravico glede morebitnega posega v disciplinski postopek, ki je uveden proti zaposlenemu, uvrščenemu v plačni razred I ali nižji plačni razred. Kot pa je Splošno sodišče ugotovilo v točki 49 izpodbijane sodbe, načelo pravne varnosti ECB ne nalaga, naj omeji svojo diskrecijsko pravico, da bi organizirala svoje notranje upravljanje disciplinske odgovornosti.

75. Zaradi celovitosti, v zvezi s to zadevo poleg tega ugotavljam, da je bila odločitev Izvršilnega odbora, da poseže v disciplinski postopek, diskrecijska, ne pa samovoljna.

76. V obravnavanem primeru je Izvršilni odbor s sklepom z dne 10. julija 2018, preden je leta 2019 sprejel sporna sklepa, pritožnika obvestil o svojem posegu v postopek in pojasnil razloge za to odločitev.

77. Naj spomnim, da je bila odločitev Izvršilnega odbora, da poseže v disciplinski postopek, uveden proti pritožniku, povezana z dejstvom, da je Izvršilni odbor že sodeloval pri začasni odstranitvi pritožnika, in z občutljivo naravo zadeve. Ta odločitev se ujema z logiko, na kateri temeljijo določbe v zvezi z disciplinskimi postopki iz Pogojev za zaposlitev in Pravil za zaposlene, v skladu s katero lahko teža sankcije po potrebi vpliva na organ odločanja, ne da bi bilo treba spremeniti Pravila za zaposlene.[36] Torej je bila ta odločitev za pritožnika popolnoma predvidljiva.

78. V teh okoliščinah je torej treba zavrniti drugo pritožnikovo trditev, in sicer da je sistem pooblastitev v ECB, vzpostavljen na podlagi člena 8.3.17 Pravil za zaposlene, v nasprotju z načelom pravne varnosti in razdelitve pristojnosti v tej instituciji ne opredeljuje dovolj jasno.

79. Zato ni treba preučiti tretje pritožnikove trditve, in sicer da je – ker je že pojasnil, iz katerih razlogov bi posvetovanje s Svetom zaposlenih lahko vplivalo na njegov položaj – v izpodbijani sodbi napačno uporabljeno pravo v delu, v katerem je Splošno sodišče v točki 52 te sodbe menilo, da pritožniku ni bilo odvzeto nobeno jamstvo. Kritiko pritožnika v zvezi s to točko je treba razglasiti za brezpredmetno, ker se nanaša na dodatne preudarke. Po eni strani, kot izhaja iz moje analize prve pritožnikove trditve, je Splošno sodišče v točkah 44, 45 in 51 navedene sodbe pravilno razsodilo, da se Izvršilnemu odboru pred sprejetjem sklepa z dne 10. julija 2018 in spornih sklepov ni bilo treba posvetovati s Svetom zaposlenih. Po drugi strani ne izključujem tega, da pritožnik tretjo trditev navaja za primer, če bi Sodišče menilo, da sporna sklepa ne temeljita na ustrezni pristojnosti in da bi bilo treba ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točki 36 teh sklepnih predlogov, sporna sklepa razglasiti za nična. Vendar, kot izhaja iz moje analize, ni tako.

80. Iz navedenega izhaja, da prvi pritožbeni razlog ni utemeljen in ga je treba v celoti zavrniti.

[34] Glej točke od 58 do 63 teh sklepnih predlogov.

[35] V zvezi s tem ugotavljam, da je pritožnik v repliki pred Splošnim sodiščem in pritožbi sam priznal, da je sklepe glavnega koordinatorja podpornih služb, sprejete na podlagi člena 8.3.17 Pravil za zaposlene, „mogoče pravno pripisati“ Izvršilnemu odboru in da je ta v celoti odgovoren za te sklepe. Glej točko 11 pritožbe in točko 11 replike pred Splošnim sodiščem, v katerih pritožnik celo navaja, da so taki sklepi sprejeti „v imenu“ Izvršilnega odbora.

[36] Glej točko 63 teh sklepnih predlogov.

VII. Predlog

81. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj prvi pritožbeni razlog pritožnika v celoti zavrne kot neutemeljen.